PELS RIJCKEN

Landsadvocaat

Notitie

voor	Belastingdienst
van	Pels Rijcken (kantoor landsadvocaat)
datum	31 maart 2022
inzake	Adviezen
zaaknr	11017917

---

1 Tussen 15 maart 2022 en 31 maart 2022 heeft Pels Rijcken meerdere adviezen uitgebracht ten behoeve van de Belastingdienst. Deze adviezen hebben betrekking op de invloed van sanctiewetgeving op de Belastingdienst, en moeten in samenhang worden gelezen. Het betreft de volgende adviezen:

I. Advies van 23 maart 2022 inzake de impact van sanctiewetgeving op de Belastingdienst;

II. Advies van 31 maart 2022 inzake de mogelijkheden van informatie-uitwisseling in het kader van KYC-onderzoek en de invloed van de AVG en AWR daarop;

III. Advies per e-mail van 23 maart 2022 inzake de doorbreking van de AWR. Dit advies is in geanonimiseerde vorm aangehecht.

2 Bovengenoemde adviezen zijn achtereenvolgend aan deze notitie gehecht.

***

ONDERDEEL I

PELS RIJCKEN

Landsadvocaat

Advies

voor	Belastingdienst
van	Pels Rijcken (kantoor landsadvocaat)
datum	23 maart 2022
inzake	Advies sanctiewetgeving
zaaknr	11017917

1 Inleiding

1.1 Op 15 maart 2022 heeft de Belastingdienst Pels Rijcken verzocht te adviseren over de volgende vijf vragen:

i. Mag de ontvanger (invordering) betalingen en/of verrekeningen doen aan personen en vennootschappen welke vermeld staan op de EU-sanctielijst, of aan vennootschappen waarvan deze personen een UBO zijn?

ii. Mag de inspecteur aanslagen verminderen van personen en vennootschappen welke vermeldt staan op de EU-sanctielijst en aan vennootschappen waarvan deze personen een UBO zijn? Hieronder begrepen negatieve aangiften en suppleties omzetbelasting.

iii. Mag de inspecteur op reguliere wijze (i) belastingaanslagen opleggen (ii) uitspraak op bezwaar doen,(iii) nationaal vooroverleg plegen en (iv) woonplaatsverklaringen uitreiken aan personen en vennootschappen welke vermeld staan op de EU-sanctielijst of aan vennootschappen waarvan deze personen een UBO zijn?

iv. Onderliggend bij de vragen 1 tot en met 3: Hoe moet worden bepaald wat met de personen of vennootschappen op de EU-sanctielijst verbonden natuurlijke personen of rechtspersonen, entiteiten of lichamen zijn in de zin artikel 2 van VERORDENING (EU) Nr. 269/2014 VAN DE RAAD van 17 maart 2014? Wat is de reikwijdte van voornoemd artikel, welke personen en vennootschappen vallen daaronder?

v. Mag de inspecteur of ontvanger informatie die is verkregen in uitvoering en toezicht over personen en vennootschappen die vermeld staan op de sanctielijst delen met andere partijen (die betrokken zijn bij het uitvoeren van de Sanctiewet)?

1.2 Naar aanleiding van deze vragen heeft er tussen de Belastingdienst en Pels Rijcken op 17 maart 2022 een telefonisch overleg plaatsgevonden. Op 17 maart 2022 heeft Pels Rijcken per e-mail een voorlopige eerste beantwoording van vraag 1 toegezonden aan de Belastingdienst. Op 18 maart heeft Pels Rijcken per e-mail een aanvulling op vraag 1 en een voorlopige beantwoording van de overige vragen toegezonden aan de Belastingdienst. In overleg met de Belastingdienst hebben wij de voorlopige antwoorden verder aangevuld en verwerkt in dit advies.

2 Mag de ontvanger (invordering) betalingen en/of verrekeningen doen aan personen en vennootschappen welke vermeld staan op de EU-sanctielijst, of aan vennootschappen waarvan deze personen een UBO zijn?

2.1 Op grond van artikel 2 (1) van de Verordening (EU) 269/2014 dienen alle tegoeden en economische middelen die toebehoren aan, eigendom zijn, in het bezit zijn of onder zeggenschap staan van gesanctioneerde personen of met hen verbonden personen te worden bevroren. Op grond van artikel 2 (2) Verordening (EU) 269/2014 mogen er geen tegoeden of economische middelen rechtstreeks of onrechtstreeks ter beschikking worden gesteld aan of ten behoeve van gesanctioneerde personen of met hen verbonden personen. De verbodsbepalingen uit artikel 2 Verordening (EU) 269/2014 zijn van toepassing op de Belastingdienst.

2.2 "Tegoeden" zijn alle financiële activa en voordelen van enigerlei aard. Onder "bevriezen van tegoeden" moet worden verstaan de voorkoming van mutatie, overmaking, wijziging, gebruik of inzet van of omgang met tegoeden op welke wijze dan ook, met als gevolg wijziging van hun omvang, bedrag, locatie, eigenaar, bezit, onderscheidende kenmerken, bestemming of andere wijzigingen waardoor het gebruik van bedoelde tegoeden, inclusief het beheer van een beleggingsportefeuille, mogelijk wordt gemaakt. Zowel uit Europese als uit nationale beleidsregels volgt dat er een ruime interpretatie geldt voor de begrippen "tegoeden" en "bevriezen van tegoeden".

> Zie voor EU: (a) paragraaf 59 van de *EU Best Practices for the effective implementation of restrictive measures* van 4 mei 2018 (8519/18), (b) pagina 5 van de Commission Opinion van 19 juni 2020 (C(2020) 4117) inzake de uitleg van artikel 2 van de Verordening (EU) 296/2014, (c) pagina 2 van de *Factsheet EU restrictive measures* van 29 april 2014 behorende bij de Verordening (EU) 296/2014 en (d) de uitspraak van de EUCJ van 11 oktober 2007 (C-117/06) waarin het Hof van Justitie EU (HvJEU) ingaat op de interpretatie van het begrip 'economische middelen' onder de verordening 881/2002. Het begrip 'economische middelen' is (zo goed als) gelijkluidend

aan het begrip ‘economische middelen’ in de Verordening (EU) 296/2014. Het HvJEU heeft een ruime betekenis toegekend aan het begrip ‘economische middelen’ in lijn met doel en strekking van de verordening (zie paragraaf 51, 56 en 62). Het valt goed te betogen dat hetzelfde geldt voor ‘tegoeden’ en ‘bevriezen van tegoeden’.

Zie voor NL: (a) pagina 16 van het Handboek Rusland van het ministerie van Buitenlandse Zaken uit oktober 2020 en (b) pagina 9 van de Leidraad Financiële Sanctieregelgeving van het Ministerie van Financiën van 12 augustus 2020.

2.3 Het doen van een betaling en/of verrekening vloeit voort uit een vordering van een persoon of entiteit. Deze vordering valt onder de ruime definitie van tegoeden. Het gevolg is dus dat de Belastingdienst deze tegoeden niet ter beschikking mag stellen aan gesanctioneerde personen of met hen verbonden personen.

2.4 In geval van een ‘betaling’ is de uitzondering Artikel 7 (2) Verordening (EU) 269/2014 van toepassing. Artikel 7 (2) bepaalt dat artikel 2 (2) Verordening (EU) 269/2014 niet van toepassing is op bijboekingen op een bevroren rekening van betalingen die verschuldigd zijn uit hoofde van administratieve besluiten die in een lidstaat zijn uitgesproken of in een lidstaat uitvoerbaar zijn (lees: een beschikking van de Belastingdienst), mits deze betaling overeenkomstig artikel 2 lid 1 wordt bevroren. Het gevolg hiervan lijkt te zijn dat de Belastingdienst overeenkomstig tot uitbetaling moet overgaan op de bevroren rekening. Immers, de Belastingdienst kan zich niet op het standpunt stellen dat de uitbetalingen bevroren moeten worden, omdat de uitzondering van toepassing is. Het lijkt daarbij voor de hand te liggen dat de gesanctioneerde persoon of de aan hem verbonden partij bewijs levert dat betaling op een geblokkeerde rekening mogelijk is. Indien de Belastingdienst op basis van informatie van derden (zoals een bank) zeker kan stellen dat een rekening bevroren is, kan zij ook van deze uitzondering gebruik maken.

2.5 Artikel 2 Verordening (EU) 269/2014 is van toepassing op gesanctioneerde personen, maar ook op aan hen verbonden partijen. Verordening (EU) 269/2014 bevat geen definitie over “verbonden partijen”. Wel zijn er bepaalde Europese en nationale richtsnoeren gepubliceerd die handvatten bieden. In vraag 3 zullen wij uitgebreider ingaan op dit begrip. De Belastingdienst moet dus betalingen en/of verrekeningen aan gesanctioneerde personen of aan hen verbonden partijen bevriezen of overboeken naar een (reeds) bevroren rekening. Uit de *EU Best Practices for the effective implementation of restrictive measures* van 4 mei 2018 (8519/18) leiden wij af dat er onder omstandigheden bovendien een uitzondering mogelijk is op het van toepassing zijn van de verbodsbepaling van artikel 2 lid 2 Verordening (EU) 269/2014. In paragraaf 66 – 68 van de EU Best Practices staat hierover het volgende:

66. If the ownership or control is established in accordance with the above criteria, the making available of funds or economic resources to non-listed legal persons or entities which are owned or controlled by a listed person or entity will in principle be considered as making them indirectly available to the latter, unless it can be reasonably determined, on a case-by-case basis using a risk-based approach, taking into account all of the relevant circumstances, including the criteria below, that the funds or economic resources concerned will not be used by or be for the benefit of that listed person or entity.

The criteria to be taken into account include, *inter alia*:

(a) the date and nature of the contractual links between the entities concerned (for instance sales, purchase, or distribution contracts);

(b) the relevance of the sector of activity of the non-listed entity for the listed entity;

(c) the characteristics of the funds or economic resources made available, including their potential practical use by, and ease of transfer to, the listed entity.

67. An economic resource will not be considered to have been for the benefit of a listed person or entity merely because it is used by a non-listed person or entity to generate profits which might be in part distributed to a listed shareholder.

68. It is to be noted that the indirect making available of funds or economic resources to listed persons or entities may also include the making available of these items to persons or entities which are not owned or controlled by listed entities.

2.6 Dit wordt ook bevestigd in de Commission Opinion van 19 juni 2020 (C(2020) 4117 (final) over de uitleg van artikel 2 Verordening (EU) No 269/2014 (zie p. 2 en 3). Daaruit volgt bovendien dat onder omstandigheden een bevriezing op grond van artikel 2 (1) Verordening (EU) 269/2014 kan worden opgeheven, als daarvoor via nationaal recht in een deugdelijke administratieve procedure is voorzien.

In the Commission's view, if the designated person is determined to have control over the Entity, it can be presumed that the control extends to all assets nominally owned by the latter. Such assets must be frozen pursuant to Article 2(1) of the Regulation. Otherwise, designated persons could circumvent the asset freeze imposed on them by continuing to have access to funds or economic resources through the non-designated third parties that they control.

The Entity may obtain the lifting of the freeze on some or all of its assets by demonstrating that these are in fact not "controlled" by the designated person, for instance because safeguards are put in place preventing the designated person from having access to them. The details of the administrative procedure by which the Entity may do so are to be decided in accordance with national rules.

2.7 Kort en goed zien wij dus (i) een uitzondering op de verbodsbepaling van artikel 2 lid 2 Verordening (EU) 269/2014 in geval redelijkerwijs vastgesteld kan worden dat

tegoeden of economische middelen die ter beschikking worden gesteld van een verbonden partij, niet ten goede komen van een gesanctioneerd persoon, (ii) een mogelijkheid tot opheffing ('lifting') van de verbodsbepaling van artikel 2 lid 1 Verordening (EU) 269/2014 in geval de verbonden persoon in een administratieve procedure aantoont dat er geen sprake is van een controle van de gesanctioneerde persoon over tegoeden of economische middelen, bijvoorbeeld omdat er waarborgen zijn ingesteld die de gesanctioneerde personen toegang tot de tegoeden of economische middelen van de verbonden partij ontzeggen en (iii) een uitzondering door gebruikmaking van artikel 7 (2) Verordening (EU) 269/2014.

2.8 Wij raden de Belastingdienst aan om beleid op te stellen voor gevallen waarin hij gebruik wenst te maken van de bovengenoemde uitzonderingen. In dat geval verdient het ook aanbeveling om dit beleid af stemmen met de bevoegde autoriteit (dit zijn op grond van de verordening zowel de minister van Financiën als minister van Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking). Ook kunnen wij ons inbeelden dat andere Europese belastingautoriteiten reeds beleid hebben gevormd of in het proces van beleidsvorming zijn. Afstemming met andere Europese belastingautoriteiten kan mogelijk helpen bij de vorming van beleid door de Belastingdienst. Indien bij de beoordeling van een concreet geval vragen ontstaan over de toepassing van het beleid, zou de Belastingdienst –al dan niet via de minister van Financiën of de minister van Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking – een opinie kunnen vragen aan de Europese Commissie.

3 Mag de inspecteur aanslagen verminderen van personen en vennootschappen welke vermeld staan op de EU-sanctielijst en aan vennootschappen waarvan deze personen een UBO zijn? Hieronder begrepen negatieve aangiften en suppleties omzetbelasting.

3.1 In het geval het verminderen van aanslagen tot gevolg heeft dat er, doordat reeds betaalde/afgedragen belasting zou moeten worden teruggegeven, een voordeel ontstaat voor de gesanctioneerde persoon of een aan hem verbonden partij, dan ontstaat voor de gesanctioneerde persoon een vordering en is er daarmee sprake van een 'tegoed'. Betoogd kan worden dat met het besluit tot vermindering van de aanslag dan een economisch middel ontstaat, omdat met een beroep op dat besluit een tegoed kan worden verkregen. Echter, zolang de Belastingdienst de uitbetaling van de aanslag bevriest of uitvoert overeenkomstig de beantwoording van vraag 1, gaan wij ervan uit dat het besluit tot vermindering van een aanslag (in welke vorm dan ook) op zichzelf niet valt onder het verbod van artikel 2 (2) Verordening (EU) 269/2014. Een andersluidende conclusie zou ook problematisch zijn, omdat de Belastingdienst op grond van de wet verplicht is tot het nemen van dergelijke besluiten en het niet of te laat nemen van dergelijke besluiten op zichzelf ook tot voordelen voor de gesanctioneerde kan leiden (zoals het verbeurd raken van wettelijke dwangsommen).

3.2 Indien ten gevolge van een terugbetaling van belasting een reeds toegekende bevroren betaling wordt vermeerderd is er sprake van een mutatie van die bevroren betaling. Op grond van de definitie van 'bevriezen van tegoeden' moet worden voorkomen dat er mutaties van 'tegoeden' ontstaan. Het is dus niet toegestaan dat (teruggaaf)beschikkingen worden uitgevoerd die 'tegoeden' doen muteren.

3.3 Onder de Verordening (EU) 269/2014 lijkt het dus niet toegestaan om een bevroren uitbetaling te verrekenen met een door de gesanctioneerde persoon of een aan hem verbonden partij te betalen bedrag. Wij zien geen bezwaar om 'te betalen' aanslagen op te leggen aan een gesanctioneerde persoon of een aan hem verbonden partij, waarbij wel moet worden opgemerkt dat de aangeslagen persoon de aanslag niet kan uitvoeren omdat zijn/haar tegoeden zijn bevroren (maar zie voor enkele ontheffingsmogelijkheden hierna randnummers 4.5-4.7).

4 Mag de inspecteur op reguliere wijze (i) belastingaanslagen opleggen, (ii) uitspraak op bezwaar doen, (iii) nationaal vooroverleg plegen en (iv) woonplaatsverklaringen uitreiken aan personen en vennootschappen welke vermeld staan op de EU-sanctielijst of aan vennootschappen waarvan deze personen een UBO zijn?

4.1 Wij zien in de Verordening (EU) 269/2014 geen bezwaar tegen het verrichten van de handelingen genoemd onder (i) tot en met (iv) ten aanzien van een gesanctioneerd persoon of aan hem verbonden partij, voor zover in ieder geval de hiernavolgende aandachtspunten in acht worden genomen.

4.2 Indien er een 'tegoed' of 'economisch middel' ontstaat voor de gesanctioneerde persoon of aan hen verbonden partij als gevolg van een dergelijke handeling, moet de Belastingdienst dat 'tegoed' of 'economisch middel' wel bevriezen. Het antwoord op vraag 1 is dan van overeenkomstige toepassing. Zie in het bijzonder het antwoord op vraag 1 over de reikwijdte van deze begrippen, die erg ruim is. Zo valt onder de definitie van 'tegoed' ook een schuld (zie artikel 1 onder g(ii) Verordening (EU) 269/2014).

4.3 Het is niet toegestaan dat er ten gevolge van een (nieuwe) aanslag een reeds toegekende bevroren betaling muteert (zie hiervoor onder randnummers 3.2 en 3.3)..

4.4 De Belastingdienst dient erop bedacht te zijn dat de entiteit waarvan de tegoeden en economische middelen bevroren zijn, geen betalingen kan verrichten die op grond van de belastingaanslag of uitspraak op bezwaar door hem aan de Belastingdienst verschuldigd worden. Het begrip 'bevriezing van tegoeden' moet ruim worden uitgelegd. Dit volgt ook uit de uitspraak van het HvJEU van 11 november 2021 (ECLI:EU:C:2021:903). In deze uitspraak oordeelde het HvJEU dat het in strijd was met de bevriezingsmaatregel uit verordening nr. 423/2007 dat, zonder voorafgaande toestemming van de bevoegde nationale autoriteit, conservatoire maatregelen werden

toegepast die de betrokken schuldeiser het recht geven om ten opzichte van andere schuldeisers met voorrang te worden betaald, zelfs wanneer er door die maatregelen geen goederen aan het vermogen van de schuldenaar worden onttrokken. De Belastingdienst heeft ook de mogelijkheid bepaalde conservatoire of executoire maatregelen te treffen die ook het recht geven om ten opzichte van andere schuldeisers met voorrang te worden betaald. Indien de Belastingdienst dergelijke maatregelen toepast op 'tegoeden' van gesanctioneerde personen of aan hen verbonden partijen, is er sprake van een wijziging van de 'bestemming' van deze tegoeden, wat in strijd is met het uitgangspunt dat de 'tegoeden' bevroren zijn.

4.5 Om ten aanzien van een gesanctioneerde persoon of daaraan verbonden partij toch over te kunnen gaan tot inning van belastingschulden, zien wij voor de Belastingdienst op grond van Verordening (EU) 269/2014 twee mogelijke uitzonderingsgronden.

4.6 Artikel 4 lid 1 sub a Verordening (EU) 269/2014 geeft allereerst de mogelijkheid om tegoeden en economische middelen vrij te geven teneinde de gesanctioneerde persoon in staat te stellen uitgaven ter dekking van zijn basisbehoeften te voldoen. Onder de basisbehoeften van een onderneming valt ook de betaling van belastingen (vgl. Commission Opinion van 29 augustus 2019 C(2019) 6290). Het ligt voor de hand dat de gesanctioneerde partij zelf een dergelijk ontheffingsverzoek indient om aan zijn belastingverplichtingen te kunnen voldoen.

4.7 Artikel 5 lid 1 Verordening (EU) 269/2014 geeft een ontheffingsmogelijkheid voor de vrijgave van tegoeden of economische middelen die onderwerp zijn van een rechterlijk of administratief besluit uitgesproken in de Unie, voor zover de tegoeden of economische middelen zullen worden aangewend om aan de in de uitspraak geldig verklaarde vorderingen te voldoen en voor zover het besluit niet ten goede komt aan de gesanctioneerde partij of in strijd is met de openbare orde. Als belanghebbende bij de executie van het vonnis of de uitvoering van het besluit, ligt het voor de hand dat de Belastingdienst zelf een ontheffingsverzoek kan doen (dit volgt ook uit de paragraaf 82 van de *EU Best Practices for the effective implementation of restrictive measures* van 4 mei 2018 (8519/18)). Een dergelijk ontheffingsverzoek zou ook kunnen zien op het leggen van conservatoir of executoriaal beslag teneinde een belastingvordering veilig te stellen.

> **NB.** De Minister van Financiën is bevoegd om te beslissen over ontheffingsverzoeken voor de vrijgave van tegoeden. De Minister van Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking is bevoegd om te beslissen over ontheffingsverzoeken voor de vrijgave van economische middelen (artikel 2 lid 1 en 2 Sanctieregeling territoriale integriteit Oekraïne 2014).

5 Onderliggend bij de vragen 1 tot en met 3: Hoe moet worden bepaald wat met de personen of vennootschappen op de EU-sanctielijst verbonden natuurlijke

personen of rechtspersonen, entiteiten of lichamen zijn in de zin artikel 2 van VERORDENING (EU) Nr. 269/2014 VAN DE RAAD van 17 maart 2014? Wat is de reikwijdte van voornoemd artikel, welke personen en vennootschappen vallen daaronder?

5.1 De Verordening (EU) 269/2014 biedt geen definitie van 'verbonden partijen'. Europese beleidsdocumenten bij Verordening (EU) 269/2014 geven wel nadere duiding aan het begrip 'verbonden partij'. Hieruit volgt dat een rechtspersoon een 'verbonden partij' wordt geacht indien er sprake is van een eigendomsrelatie of een zeggenschapsrelatie.

5.2 Er wordt geacht sprake te zijn van een eigendomsrelatie indien meer dan 50% van de aandelen van een rechtspersoon (direct of indirect) worden gehouden door een gesanctioneerd persoon.

> In tegenstelling tot Amerikaanse sanctiewetgeving is het onder de Verordening (EU) 269/2014 ambigu of aandeelbelangen van meerdere gesanctioneerde personen gestapeld mogen worden om de genoemde *threshold* te berekenen. De Verordening (EU) 269/2014 geeft hier niet uitdrukkelijk de mogelijkheid toe, waardoor wij ervan uitgaan dat dit (tot op heden) niet mogelijk is. Er is dus pas sprake van een eigendoms- of zeggenschapsrelatie als iedere gesanctioneerde persoon individueel voldoet aan het vereiste van eigendoms- of zeggenschapsrelatie.

5.3 Er is sprake van een zeggenschapsrelatie indien een gesanctioneerd persoon doorslaggevende zeggenschap kan uitoefenen over de verbonden partij. De Commissie heeft meerdere mogelijkheden (niet-limitatief) geïdentificeerd op grond waarvan een doorslaggevend belang kan worden aangenomen (zie bijvoorbeeld de Commission Opinion van 19 juni 2020 (C(2020) 4117 final)). Dit zijn:

i. the power to appoint or remove a majority of the members of the administrative, management or supervisory body of such legal person or entity;
ii. using all or part of the assets of a legal person or entity;
iii. sharing jointly and severally the financial liabilities of a legal person or entity, or guaranteeing them;
iv. having influence as regards corporate strategy, operational policy, business plans, investment, capacity, provision of finance, human resources and legal matters;
v. putting in place or maintaining mechanisms to monitor the commercial conduct of the legal person or entity;
vi. other indicia such as sharing a business address or using the same name which could cause third parties to have the impression that the two entities are in fact part of the same undertaking.

5.4 De beoordeling van de zeggenschapsrelatie moet 'case-by-case' plaatsvinden, waarbij voormelde uitgangspunten kunnen helpen. Deze uitgangspunten zijn niet doorslaggevend – indien uit de omstandigheden van het geval er aanleiding is om aan te nemen dat er op andere wijze sprake is van doorslaggevende zeggenschap, dan moet ook worden aangenomen dat er sprake is van een verbonden partij.

6 Mag de inspecteur of ontvanger informatie die is verkregen in uitvoering en toezicht over personen en vennootschappen die vermeld staan op de sanctielijst delen met andere partijen (die betrokken zijn bij het uitvoeren van de Sanctiewet)?

6.1 Verordening (EU) 269/2014 biedt geen directe grondslag voor de Belastingdienst om informatie te delen die is verkregen in de uitvoering en het toezicht over personen en vennootschappen die vermeld staan op de sanctielijst. Artikel 15 Verordening (EU) 269/2014 voorziet weliswaar in een algemene verplichting dat lidstaten alle nodige maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat de regels van de verordening ten uitvoer worden gelegd, maar het lijkt een onvoldoende specifieke grondslag voor een doorbreking van de geheimhoudingsplicht (zoals opgenomen in artikel 67 AWR en artikel 67 Invorderingswet) van c.q. bevoegdheid van informatiedeling door de Belastingdienst. Hoewel de Belastingdienst kan worden gezien als (onderdeel van de) lidstaat (en de Belastingdienst dus gehouden is om, voor zover mogelijk in het kader van haar bevoegdheden, die maatregelen te nemen die ervoor zorgen dat de regels van Verordening (EU) 269/2014 worden nageleefd) ligt het in de eerste plaats op de weg van de meest gerede autoriteit (in dit geval de Minister van Financiën als het bijvoorbeeld gaat om een eventuele ontheffing van de geheimhoudingsplicht) om maatregelen te nemen die de Belastingdienst in staat stellen om bijvoorbeeld relevante informatie te delen. Zie in dit verband ook paragrafen 42 – 43 en 88-89 van de *EU Best Practices for the effective implementation of restrictive measures* van 4 mei 2018 (8519/18), waaruit in essentie volgt dat lidstaten ervoor moeten zorgen dat informatie op een efficiënte manier wordt uitgewisseld tussen alle relevante overheidsinstanties en dat de ingewonnen informatie ook voor beperkte andere doelstellingen kan worden gebruikt voor zover daarvoor een wettelijke grondslag bestaat:

V. Use of information by competent authorities

42. The Regulations provide that competent authorities may use the information they receive only for the purposes for which it was provided. These purposes include ensuring the effective implementation of the measures and law enforcement and, where provided in the Regulation, co-operation with the relevant UN sanctions committee. Thus, as provided for in relevant Regulations or under relevant national legislation, competent authorities are permitted to exchange the information with, *inter alia*:

- the Commission, the Council, the EEAS and the competent authorities of other Member States,
- law enforcement authorities, relevant courts and tribunals in charge of enforcement of the Regulations imposing freezing measures and anti-money laundering legislation,
- other investigating and prosecuting authorities,
- the competent UN sanctions committee, and,
- to the extent necessary for the application of the financial restrictive measures or to prevent money laundering, credit and financial institutions.

43. Competent authorities should not be prevented from sharing information, in accordance with their national law, with the relevant authorities of relevant third states and among each other, where necessary for the purpose of assisting the recovery of misappropriated assets. The Regulations provide that the competent authorities and the Commission are to share relevant information with each other.[12]

D. Co-ordination and co-operation

88. Member States should ensure efficient national co-ordination and communication mechanisms between all relevant government agencies, bodies and services with competence in the field of restrictive measures, such as ministries, financial intelligence units, financial supervisors, intelligence and security services, judicial authorities, the office of the public prosecutor and other law enforcement bodies, as appropriate.

89. The coordination should allow for expeditious input of intelligence, and follow up to this input by other actors involved. Further to this, investigations should focus, where possible, on identified high risk situations. Such intelligence-driven and risk-based approach could improve effectiveness.

6.2 Gelet op het voorgaande, bespraken wij telefonisch met de Belastingdienst dat de Belastingdienst eerst zelf nagaat in hoeverre het delen van informatie op basis van bestaande wetgeving en procedures (waaronder artikel 43c Uitvoeringsregeling AWR

1994) mogelijk is en, indien nodig, afstemming zoekt met de relevante verantwoordelijken binnen de overheid voor de uitvoering van Verordening (EU) 269/2014. Het ligt voor de hand dat in ieder geval afstemming wordt gezocht met de Minister van Financiën en de Minister van Buitenlandse Handel, die immers beide op grond van de Verordening (EU) 269/2014 op onderdelen zijn aangewezen als 'bevoegde autoriteit'.

***

ONDERDEEL II

PELS RIJCKEN

Landsadvocaat

Notitie

voor	Belastingdienst
van	Pels Rijcken (kantoor landsadvocaat)
datum	31 maart 2022
inzake	Advies sanctiewetgeving & AVG/AWR
zaaknr	11017917

1 Inleiding

1.1 Op 23 maart 2022 heeft de Belastingdienst de vervolgvragen gesteld in het kader van het verwerken van persoonsgegevens ten gevolge van onderzoek uit hoofde van Verordening (EU) 269/2014. Deze vervolgvragen hebben betrekking op de vraag of de Belastingdienst persoonsgegevens mag verwerken in het kader van het onderzoek dat de Belastingdienst wenst de verrichten naar de 'verbondenheid' van belastingplichtigen met gesanctioneerde personen ("KYC-onderzoek").

1.2 Wij zullen eerst in zijn algemeenheid ingaan op de verhouding tussen het verrichten van KYC-onderzoek uit hoofde van Verordening (EU) 269/2014 enerzijds en de Algemene Verordening Gegevensbescherming ("AVG") anderzijds (hoofdstuk 2). Vervolgens zullen we ingaan op de vraag in hoeverre de Belastingdienst deze gegevens mag delen met derden (hoofdstuk 3).

1.3 Dit advies wordt geschreven in vervolg op ons eerdere advies van 23 maart 2022 en dient in samenhang met deze eerdere advisering te worden gelezen. Op 25 maart 2022 zijn onze eerste observaties in concept met de Belastingdienst gedeeld. Op 29 maart 2022 heeft er een telefoongesprek plaatsgevonden tussen de Belastingdienst, het ministerie van Financiën en Pels Rijcken terzake van het conceptadvies. Naar aanleiding van de vragen die tijdens die bespreking zijn gesteld, is het conceptadvies nader verduidelijkt.

2 Verhouding tussen onderzoek uit hoofde van Verordening (EU) 269/2014 en de AVG

i. Verplichting tot het verrichten van KYC-onderzoek

2.1 Verordening (EU) 269/2014 bevat geen expliciete grondslag voor het verrichten van KYC-onderzoek.

2.2 Wel bepaalt Verordening (EU) 269/2014 in artikel 10 (2) het volgende:

> Handelingen van natuurlijke personen, rechtspersonen, entiteiten of lichamen geven geen aanleiding tot enigerlei aansprakelijkheid van de betrokkenen, indien zij niet wisten en geen gegronde reden hadden om te vermoeden dat hun handelingen een inbreuk zouden vormen op de bij deze verordening ingestelde maatregelen.

2.3 Dit artikel 10 (2) veronderstelt een bepaalde onderzoeksverplichting. Dat wordt bevestigd in verschillende Europese beleidsdocumenten:

> Zie Commission Opinion van 19 juni 2020 (C(2020) 4117 final):
>
> "Moreover, the Commission has already taken the view that making funds or economic resources available to a non-designated entity, which is owned or controlled by a designated person, entity or body, amounts to making them indirectly available to the latter. Pursuant to that, "if ownership or control is established on the basis of appropriate due diligence, the making available of funds or economic resources to non-designated legal persons or entities which are owned or controlled by a listed person or entity will in principle be considered as making them indirectly available to the latter, (…)"
>
> Zie ook het volgende antwoord in de Q&A van 20 maart 2022:
>
> **It can be very tricky for companies/investors to identify owners of companies in order to check whether any of these are sanctioned. This is especially relevant for Russian companies or funds as ownership is often hidden in holding companies, owned by other holding companies etc. Will the Commission provide guidance on what constitutes reasonable efforts on part of companies to identify sanctioned parties in a company structure?**
>
> Assessing the beneficial ownership of a business counterpart is a due diligence duty. There is no one-size-fits-all model of due diligence. It may depend – and be calibrated accordingly – on the business specificities and the related risk exposure. It is for each operator to develop, implement, and routinely update an EU sanctions compliance programme that reflects their individual business models, geographic and sectoral areas of operations and related risk-assessment.

2.4 Deze veronderstelling wordt ook bevestigd in het 'Handboek Rusland' en de 'Leidraad financiële sancties":

Pagina 17 van het Handboek Rusland:

> Van bedrijven wordt verwacht dat zij weten wie hun klant is. Zo kunnen bedrijven proberen te achterhalen of ze niet direct of indirect goederen ter beschikking stellen aan deze personen, rechtspersonen, entiteiten of lichamen. Een leverantie aan een bedrijf in Rusland, bijvoorbeeld, dat niet is vermeld op bijlage I van de Sanctieverordening integriteit Oekraïne, kan toch niet zijn toegestaan als uit enig onderzoek blijkt dat het moederbedrijf op bijlage I is genoemd. U kunt bijvoorbeeld zoeken naar eigendomsverhoudingen via internet zoekpagina's en in jaarrapporten.

Pagina 11 van de Leidraad financiële sancties:

> De Wwft wordt vaak samen met de Sanctiewet genoemd, maar de twee wetten brengen andere verplichtingen met zich mee.
> De Sanctiewet stelt de verplichting om de identiteit van nieuwe en bestaande relaties te controleren, zodat kan worden nagegaan of deze overeenkomen met personen of entiteiten genoemd op de sanctielijsten. Als dit het geval is, mogen die transacties niet worden gefaciliteerd. Financiële instellingen dienen die verzoeken om financiële diensten of transacties waarbij gesanctioneerde personen of entiteiten betrokken zijn, op grond van het *Besluit melding transacties financiering terrorisme* te melden bij FIU-Nederland. De Wwft stelt de verplichting tot het doen van cliëntonderzoek, zodat duidelijk wordt met wie er zaken wordt gedaan. Transacties vinden wel plaats maar worden doorlopend gemonitord, en voor zover ongebruikelijk, worden ze gemeld bij FIU-Nederland.
> Ook gaat het in de Sanctiewet en lagere regelgeving om de 'relatie' en spreekt de Wwft over 'de cliënt'. Met een relatie in de Sanctiewet wordt bedoeld: iedereen die betrokken is bij een financiële dienst of transactie. De verplichting tot naleving strekt hier dus verder dan onderzoek naar alleen uw cliënt en gaat bijvoorbeeld ook om de uiteindelijk belanghebbende (UBO), eventuele gemachtigden en de wederpartij bij een financiële transactie.
> Daarnaast gaat de Wwft uit van een *risicogebaseerde benadering* waarbij geldt dat een inschatting moet worden gemaakt van het risico op witwassen of terrorismefinanciering bij bepaalde cliënten. De Sanctiewet daarentegen kent een resultaatsverplichting en is *rule-based*, wat betekent dat alle relaties moeten worden gecontroleerd.

2.5 Er worden geen duidelijke richtsnoeren gegeven over de reikwijdte van het KYC-onderzoek. Uit de Q&A volgt in ieder geval dat er geen *one-size-fits*-all benadering is. De exacte onderzoeksverplichtingen hangen af van de risico's die samenhangen met de uitvoering van de activiteiten van in dit geval de Belastingdienst. De EC geeft mee dat het aan iedere *operator* (zoals de Belastingdienst) is om eigen beleid te vormen op dit punt. De onderzoeksverplichting moet er in ieder geval toe strekken om te beoordelen of een wederpartij kwalificeert als een 'verbonden partij'. Het Handboek Rusland benoemt dat het gebruik van openbare bronnen daarbij in ieder geval is toegestaan.

ii. Grondslag in de AVG

2.6 Het uitgangspunt is dat de Belastingdienst persoonsgegevens alleen mag verwerken indien en voor zover hij beschikt over een toereikende verwerkingsgrondslag, in de zin van artikel 6, eerste lid, AVG. Twee grondslagen kunnen er in deze context voor de Belastingdienst bruikbaar zijn:

i. Allereerst is er de grondslag die betrekking heeft op de aan de Belastingdienst opgedragen taak van algemeen belang, ook wel aangeduid als de publiekrechtelijke taak, als bedoeld in onderdeel e van voornoemd artikel. Op grond daarvan mag de Belastingdienst persoonsgegevens verwerken voor zover dat noodzakelijk is voor de vervulling van die hem opgedragen taak.

ii. Verder kan dat de Belastingdienst persoonsgegevens verwerken voor zover dat noodzakelijk is om te voldoen aan een hem opgelegde wettelijke verplichting, als bedoeld in onderdeel c van voornoemde bepaling.

2.7 Voor de beide verwerkingsgrondslagen bepaalt artikel 6, derde lid, AVG, dat deze moeten zijn vastgesteld bij unierecht of lidstatelijk recht. Uit overweging 41 van de preambule bij de AVG blijkt dat dit 'lidstatelijk recht' niet per se een door een parlement vastgestelde of goedgekeurde wet hoeft te zijn. Wél moet de rechtsgrond of wetgevingsmaatregel duidelijk en nauwkeurig zijn, en de toepassing ervan voorspelbaar zijn voor degenen op wie deze van toepassing is, een en ander zoals vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Deze rechtspraak vereist dit dat die inmenging moet berusten op een naar behoren bekendgemaakt wettelijk voorschrift waaruit de burger met voldoende precisie kan opmaken welke persoonsgegevens met het oog op de vervulling van een wettelijke verplichting kunnen worden verzameld en vastgelegd, en onder welke voorwaarden die gegevens met dat doel kunnen worden bewerkt, bewaard en gebruikt. Een algemene taakstelling van de Belastingdienst kan daarom niet in alle gevallen dienen als rechtsgrond voor gegevensverwerking.[1]

2.8 Uit overweging 45 blijkt evenwel dat de in de wet opgedragen publiekrechtelijke taak respectievelijk de wettelijke verplichting niet een uitdrukkelijke opdracht behoeven te bevatten tot het verwerken van de persoonsgegevens. Het kan ook zijn dat de gegevensverwerking onlosmakelijk deel uitmaakt van een ruimer geformuleerde wettelijke taak of zorgplicht. Voldoende is dan dat de gegevensverwerking voor de vervulling van die taak resp. uitvoering van die wettelijke verplichting noodzakelijk is. Er moet dan wel kunnen worden aangetoond dat zonder verwerking van de desbetreffende gegevens vervulling van de taak of uitvoering van de wettelijke verplichting niet goed mogelijk is.[2]

iii. Conclusie

2.9 Aangezien de Verordening (EU) 269/2014 geen expliciete grondslag biedt voor het doen van een KYC-onderzoek, kan niet met zekerheid worden gezegd dat er een

[1] Kamerstukken II 2017/18, 34851, 3, p. 36, en HR 24 februari 2017, (ANPR) ECLI:NL:HR:2017:288, r.o. 2.3.4; daarover Kranenborg & Verheij, De Algemene Verordening Gegevensbescherming in Europees en Nederlands perspectief, Deventer 2018, p. 156-157

[2] Kamerstukken II 2017/18, 34 851, nr. 3, p. 35.

voldoende grondslag is voor het verwerken van persoonsgegevens in het kader van een KYC-onderzoek. Artikel 6 lid 1 sub c AVG biedt dus geen grondslag.

2.10 Ondanks dat in de Verordening (EU) 269/2014 geen expliciete grondslag is geformuleerd voor het uitvoeren van KYC-onderzoek door de Belastingdienst, kan ten behoeve van het (correct) uitvoeren van zijn wettelijke taken een overzicht van gesanctioneerde personen of met hen verbonden personen wel nodig zijn. Daarover het volgende.

2.11 De Belastingdienst verwerkt (persoons)gegevens ten behoeve van zijn (fiscale) wettelijke taken: heffen, uitkeren, innen, uitoefenen van goederentoezicht en opsporing van delicten. De grondslagen voor deze taken van de Belastingdienst zijn opgenomen in de Algemene wet inzake rijksbelastingen 1964 en de andere belastingwetten vastgelegde taak van algemeen belang en in specifieke wetgeving (zoals de Wet Suwi, de Participatiewet, de Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen, bilaterale belastingverdragen).

2.12 Bij de uitvoering van de voornoemde taken moet de Belastingdienst zich houden aan de Verordening (EU) 269/2014. Zo mogen er bij de uitvoering, op grond van artikel 2 (2) Verordening (EU) 269/2014, geen tegoeden of economische middelen rechtstreeks of onrechtstreeks ter beschikking worden gesteld aan of ten behoeve van gesanctioneerde personen of met hen verbonden personen (zie nader randnummer 2.1 van advies 'I' d.d. 23 maart 2022).

2.13 Anders gezegd: om correct uitvoering te geven aan zijn wettelijke (fiscale) taken is van belang dat in kaart wordt gebracht welke gesanctioneerde personen of met hen verbonden personen de Belastingdienst te maken heeft.

2.14 Om een dergelijk overzicht te verkrijgen dat behulpzaam is bij het uitvoeren van zijn (fiscale) taken, en waarbij persoonsgegevens van de betrokkenen moeten worden verwerkt, kan de Belastingdienst gebruikmaken van de verwerkingsgrondslag zoals genoemd in artikel 6, eerste lid, onderdeel e AVG ('taak van algemeen belang').

2.15 Benadrukt moet worden dat deze grondslag zich beperkt tot personen en vennootschappen welke vermeld staan op de EU-sanctielijst. Het uitsluitend selecteren op nationaliteit is daarmee niet toegestaan.

2.16 Voor deze verwerking maakt het niet uit of deze persoonsgegevens afkomstig zijn uit (i) openbare of semi-openbare bronnen zoals de Kamer van Koophandel of Amadeus of (ii) UBO-gegevens die de Belastingdienst heeft verkregen in het kader van zijn *ruling*-praktijk.

In de conceptvaststellingsovereenkomst van de Belastingdienst zijn geen afspraken gemaakt over geheimhouding of verwerking van persoonsgegevens. Mochten er afwijkende bepalingen in specifieke vaststellingsovereenkomsten zijn opgenomen, verdient het aanbeveling om te onderzoeken of deze afwijkende bepalingen aanleiding geven dat verwerking voor het doel van een KYC-onderzoek nog mogelijk is.

3 Toelaatbaarheid van het delen van persoonsgegeven in het kader van het KYC-onderzoek van de Belastingdienst met derden

3.1 De toelaatbaarheid van het delen van persoonsgegevens die de Belastingdienst onder zich heeft in het kader van zijn KYC-onderzoek wordt beoordeeld vanuit de AVG en de Algemene wet inzake rijksbelastingen ("AWR").

i. Toelaatbaarheid onder de AVG

3.2 Het kader van de AVG zoals geschetst onder hoofdstuk 2 is eveneens van toepassing voor de beantwoording van deze vraag. Van belang is dat of er een publiekrechtelijke taak respectievelijk een wettelijke plicht is die noodzakelijk maakt dat de resultaten van een KYC-onderzoek, of het opgestelde overzicht, worden gedeeld met derden.

3.3 In dat verband biedt mogelijk artikel 8 Verordening (EU) 269/2014 een grondslag voor het delen van resultaten met de bevoegde autoriteit. Artikel 8 bepaalt dat:

> 1. Onverminderd de geldende voorschriften inzake rapportage, vertrouwelijkheid en beroepsgeheim zijn natuurlijke personen, rechtspersonen, entiteiten en lichamen verplicht:
>
> a) alle informatie die de naleving van deze verordening vergemakkelijkt, zoals informatie in verband met rekeningen en bedragen die overeenkomstig artikel 2 zijn bevroren, onverwijld te verstrekken aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar zij hun woonplaats hebben of gevestigd zijn, en deze informatie, direct of via de autoriteiten van de lidstaat, aan de Commissie te doen toekomen; alsmede
>
> b) samen te werken met de bevoegde autoriteit bij de verificatie van dergelijke informatie.

3.4 Wij merken hierbij meteen op dat deze grondslag mogelijk niet duidelijk genoeg is vanuit de AVG bezien. voor het delen van informatie kan dus niet met zekerheid worden gezegd dat er een voldoende grondslag is. Wij raden daarom aan dat er op korte termijn ook wordt voorzien in een nadere wettelijke regeling, waarin wordt geëxpliciteerd dat het delen van de resultaten van een KYC-onderzoek met de

bevoegde autoriteit mogelijk is (zie ook randnummer 3.8 van dit advies). Vooruitlopend daarop kan de Belastingdienst, naar onze mening, wel alvast resultaten met de bevoegde autoriteit delen.

3.5 Het vorenstaande laat onverlet dat artikel 8 Verordening (EU) 269/2014 alleen als grondslag gebruikt kan worden als voorschriften inzake vertrouwelijkheid daaraan niet in de weg staan. Voor de Belastingdienst is dan met name van belang of onder de AWR voldoende ruimte staat voor een doorbreking van de geheimhoudingsplicht. Zie hieronder voor onze conclusies terzake.

ii. Toelaatbaarheid onder de AWR

3.6 Verordening (EU) 269/2014 biedt geen directe grondslag voor de Belastingdienst om informatie te delen die is verkregen in de uitvoering en het toezicht over personen en vennootschappen die vermeld staan op de sanctielijst. Artikel 15 Verordening (EU) 269/2014 voorziet weliswaar in een algemene verplichting dat lidstaten alle nodige maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat de regels van de verordening ten uitvoer worden gelegd, maar het lijkt een onvoldoende specifieke grondslag voor een doorbreking van de geheimhoudingsplicht (zoals opgenomen in artikel 67 AWR en artikel 67 Invorderingswet) van c.q. bevoegdheid van informatiedeling door de Belastingdienst. Hoewel de Belastingdienst kan worden gezien als (onderdeel van de) lidstaat (en de Belastingdienst dus gehouden is om, voor zover mogelijk in het kader van zijn bevoegdheden, die maatregelen te nemen die ervoor zorgen dat de regels van Verordening (EU) 269/2014 worden nageleefd) ligt het in de eerste plaats op de weg van de meest gerede autoriteit (in dit geval de Minister van Financiën als het bijvoorbeeld gaat om een eventuele ontheffing van de geheimhoudingsplicht) om maatregelen te nemen die de Belastingdienst in staat stellen om bijvoorbeeld relevante informatie te delen. Zie in dit verband ook paragrafen 42 – 43 en 88-89 van de *EU Best Practices for the effective implementation of restrictive measures* van 4 mei 2018 (8519/18), waaruit in essentie volgt dat lidstaten ervoor moeten zorgen dat informatie op een efficiënte manier wordt uitgewisseld tussen alle relevante overheidsinstanties en dat de ingewonnen informatie ook voor beperkte andere doelstellingen kan worden gebruikt voor zover daarvoor een wettelijke grondslag bestaat:

V. Use of information by competent authorities

42. The Regulations provide that competent authorities may use the information they receive only for the purposes for which it was provided. These purposes include ensuring the effective implementation of the measures and law enforcement and, where provided in the Regulation, co-operation with the relevant UN sanctions committee. Thus, as provided for in relevant Regulations or under relevant national legislation, competent authorities are permitted to exchange the information with, *inter alia*:

- the Commission, the Council, the EEAS and the competent authorities of other Member States,
- law enforcement authorities, relevant courts and tribunals in charge of enforcement of the Regulations imposing freezing measures and anti-money laundering legislation,
- other investigating and prosecuting authorities,
- the competent UN sanctions committee, and,
- to the extent necessary for the application of the financial restrictive measures or to prevent money laundering, credit and financial institutions.

43. Competent authorities should not be prevented from sharing information, in accordance with their national law, with the relevant authorities of relevant third states and among each other, where necessary for the purpose of assisting the recovery of misappropriated assets. The Regulations provide that the competent authorities and the Commission are to share relevant information with each other.[12]

D. Co-ordination and co-operation

88. Member States should ensure efficient national co-ordination and communication mechanisms between all relevant government agencies, bodies and services with competence in the field of restrictive measures, such as ministries, financial intelligence units, financial supervisors, intelligence and security services, judicial authorities, the office of the public prosecutor and other law enforcement bodies, as appropriate.

89. The coordination should allow for expeditious input of intelligence, and follow up to this input by other actors involved. Further to this, investigations should focus, where possible, on identified high risk situations. Such intelligence-driven and risk-based approach could improve effectiveness.

iii. Mogelijke nieuwe grondslag onder de AWR

3.7 Allereerst merken wij op dat Afdeling 5 van de Sw ons inziens geen grondslag biedt voor het delen van gegevens door de Belastingdienst met op basis van de Sw aangewezen toezichthouders. Ook artikel 10 lid 3 Sw biedt daarvoor geen grondslag; daarin is slechts geregeld dat afdeling 5.2. Awb op de aangewezen rechtspersonen als

bedoeld in artikel 10 lid 2 Sw (lees: AFM en DNB) van overeenkomstige toepassing is. Voor alle toezichthouders in het kader van de Sw geldt weliswaar dat zij in de uitvoering van hun taak op grond van artikel 5:16 Awb bevoegd zijn om inlichtingen te vorderen, maar die bevoegdheid geeft geen grondslag voor een algemene gegevensuitwisseling tussen de Belastingdienst en deze toezichthouders. Bovendien is de Belastingdienst op basis van artikel 5:20 lid 2 Awb niet gehouden een dergelijke vordering op te volgen, vanwege zijn geheimhouding ex. artikel 67 AWR.

3.8 Om de geheimhouding op grond van artikel 67 AWR te doorbreken, lijkt een aanpassing van artikel 43c lid 1 onder a Uitvoeringsregeling AWR 1994 de meest aangewezen route voor het delen van informatie met de minister van Financiën in het kader van de uitvoering van Verordening (EU) 269/2014. Een dergelijke aanpassing zou duidelijk moeten omschrijven voor welke publieke taak het delen van informatie nodig is. In aanvulling op de doorbreking van de geheimhouding kan in de toelichting bij de aanpassing van artikel 43c lid 1 onder a Uitvoeringsregeling AWR 1994 worden verduidelijkt dat er dus ook een grondslag bestaat voor het delen van informatie met de minister van Financiën, zoals vereist op grond van de AVG.

> Wij merken op dat hiermee een grondslag wordt gecreëerd voor het delen van informatie met de minister van Financiën. ‘Bevoegde autoriteit’ als bedoeld in artikel 8 Verordening (EU) 269/2014 kan ook de minister van Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking inhouden indien de bevriezing betrekking heeft op ‘economische middelen’. In onze advisering zijn wij ervan uitgegaan dat de Belastingdienst alleen ‘tegoeden’ bevriest, ten aanzien waarvan de minister van Financiën de bevoegde autoriteit is en waarvoor een nieuwe grondslag gewenst is.

***

ONDERDEEL III

Van: [afzender]
Verzonden: donderdag 24 maart 2022 10:54
Aan: [geadresseerden]
CC: [cc]
Onderwerp: RE: Betr: Betr: RE: Betr: RE: Betr: RE: Betr: Betr: RE: Betr: Betreft: adviesaanvraag [PRDF-11017917]

Beste [naam],

Wij hebben gekeken naar jouw spoedvraag uit onderstaande e-mail. Onze eerste inschatting is dat de geheimhoudingsplicht die o.g.v. artikel 67 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en artikel 67 van de Invorderingswet 1990 op de Belastingdienst rust op korte termijn zou kunnen worden doorbroken als de minister daarvoor op de voet van het derde lid van bedoeld artikel een ontheffing zou verlenen. De geheimhoudingsplicht zou dan dus niet langer aan verstrekking in de weg staan.

Een andere vraag is vervolgens of de verstrekking aan betrokken de autoriteiten is toegestaan op basis van de Algemene Verordening Gegevensbescherming. Dat lijkt op het eerste gezicht niet het geval. Dat zou bijv. anders kunnen zijn als er een wettelijke verplichting voor de Belastingdienst zou worden gecreëerd om (desgevraagd) tot verstrekking van de betreffende gegevens aan de betrokken autoriteiten over te gaan.

Hopelijk hebben jullie hiermee voldoende richting. Mocht je nog willen bellen, dan zijn wij hiervoor graag beschikbaar.

Ik zet een aantal personen van ons team in de CC, die vanmiddag zullen aansluiten bij het overleg over de andere aanvullende vragen. Zij zijn specialist op het gebied van gegevensverwerking.

Groet, [naam]